

Ligretto

vítáme vás u vydání nesoucího podtitul:

KANASTA REALTIME

Kanasta, v té je půlka mého dětství, v té jsou nejhezčí vzpomínky na moji babičku. Její suché bankéřství při kanastě vždycky ukazovalo svou skrytou tvář - karbanictví. Při kanastě jsem si mohl trochu představit, jaká byla v těch divokých časech jejího podnikání s akciemi, o kterých jsem slyšel vyprávět.

Hrávali jsme na chalupě na Sulkově v jídelně s dřevem obloženými stěnami a zasklenými motýly rozvěšenými po zdech u stolu od truhláře. Jaké čachry se u toho stolu rozvíjely! Jaké intriky nás ovíjely všechny společně a každého zvlášť (odhozený žolík, podhozený balík plný černých trojek před zavřením...)! Z výšin své zkušenosti a protřelosti chudým dětstvím v bývalé Jugoslávii, bídou války, prací v bance a divočinou burzy babička nahrávala všem, kdo byli v nouzi, a přitom se držela stabilně a nepochybnitelně na vrcholku našeho žebříčku.

Kde jsou ty časy, kdy se karetní hry hrály deliberativně, rozvážně a vážně. Jen při rozvážné hře jde riskovat, ve vířivé divočině Jungle Speedu risk nepoznávám, snad jen v tom, jak mi onehdy kamarád Míra málem vypíchnul oko, když se ohnal po kolíku tak, že mu podklouzla židle. V Jungle Speedu jste prostě uprostřed honičky bez rozmyslu.

To Ligretto je pořád přece jen o něco rafinovanější;

ani tady není možná lest, zato risk ano.

Vaším cílem je odehrát na stůl balíček desíti karet, které postupně otáčíte, přičemž jimi doplňujete aktivní trojici, se kterou můžete hrát. Karty mají hodnotu skládající se z čísla od jedné do desíti a jedné ze čtyř barev. Odehrávají se do jednobarevných postupek, které jsou ve společném prostoru na stole. Kromě tohohle balíčku (znalejším karbaníkům bude možná něco říkat termín autobus...) máte knihovničku, kterou listujete po třech kartách (jako ve windowsovském solitaire).

A to všechno bez kol. Všichni hrají najednou, chvílemi se ruce nad stolem proplétají, vrážejí do sebe, chvílemi mezi zuby zadrhne nějaké zaklení nad vyfouknutou příležitostí k odehrání zaseknuté karty... Chvílemi se tempo vytratí, když je karta, která otevře další možnosti, schovaná třeba jen jedna v jednom balíčku... Občas úporné snažení nenahrát soupeři na jeho „autobusovou kartu“ na fleku zastaví hru na celé dlouhé ... minuty, řekněme ... a tak je v ní i morální poselství: ani tvůj vlastní prospěch není možný bez štědrosti! Nebo tak nějak, koneckonců Montaigne říká, a tím bychom mohli toto letní rozjímání zakončit, že „druhým je třeba se půjčit, sobě se věnovat.“

Srdečně přeji krásné léto.

